

Mark Hodgkinson

CARLOS ALCARAZ

De biografie

Vertaald door Erik de Vries

DE FONTEIN

1

Boers, zeggen sommigen over het Murcische accent, mogelijk wat onvriendelijk. Misschien zelfs komisch, oordelen anderen. Volgens Emilio Sánchez, een grootheid uit het Spaanse tennis, klinken complete zinnen alsof ze louter uit klinkers zijn opgebouwd. Als Carlos Alcaraz Spaans spreekt, doet hij dat met een accent. Hoewel zijn Murcische accent niet heel zwaar is, hoor je zijn provinciale wortels in zijn interviews doorklinken. Hij probeert niet te klinken alsof hij is opgegroeid in een chique wijk van Madrid. Lola Jiménez Rivas, Alcaraz' docent Engels op de middelbare school, zegt dat ze het accent van haar oud-leerling zelfs hoort als hij zich in het Engels uitdrukt. Voor sommigen maakt Alcaraz' stem deel uit van zijn aantrekkingskracht; hij straalt een mate van authenticiteit en ongedwongenheid uit die je niet vaak bij tennissers tegenkomt.

Zijn hele leven, vanaf het moment dat hij van een door tennis geobsedeerde jongen via een door tennis geobsedeerde tiener uitgroeide tot een door tennis geobsedeerde man, heeft Carlos Alcaraz Garfia in El Palmar gewoond, een dorpje dat slechts een paar kilometer onder Murcia ligt, een stad in het zonovergoten

zuidoosten van Spanje, in een regio met dezelfde naam (het is nationaal gezien een middelgrote stad). El Palmar is een plaats met laagbouw en bescheiden huizen, sinaasappelbomen, palm-bomen en een lucht die er duidelijk zuiverder en frisser is dan in de stad. Er staat een groot ziekenhuis, groter dan je in een dergelijk dorp zou verwachten, en er wonen ongeveer 20.000 mensen – wat, zoals Alcaraz heeft opgemerkt, ongeveer evenveel mensen zijn die hem in 2022 in het Arthur Ashe Stadium zijn eerste grandslamtitel zagen winnen, de US Open.

El Palmar – zowel geografisch als qua mentaliteit mijlenver verwijderd van het stadsdeel Queens in New York – is een rustig, pretentieloos plaatsje in een regio van Spanje die, dankzij de zon die er bijna het hele jaar schijnt en de vruchtbare bodem die zeer geschikt is voor het telen van fruit, groenten en bloemen, bekendstaat als ‘de boomgaard van Europa’. (Het blijkt dat deze omstandigheden ook uitstekend zijn voor het kweken van een tennisser.)

Als de dorpsbewoners zeggen dat Alcaraz de best mogelijke ambassadeur voor dit deel van Spanje is, menen ze dat oprecht; in de officiële samenwerking met de toeristische bond van Murcia maakt hij reclames waarin hij van een boot duikt, kajak en beachtennis speelt. ‘Carlos heeft Murcia voor heel veel mensen die er voorheen misschien niet veel over wisten, echt op de kaart gezet,’ zegt Paula Badosa, een Spaanse tennisster die in het enkelspel bij de vrouwen tweede op de wereldranglijst heeft gestaan. ‘Als mensen nu “Murcia” horen, denken ze meteen aan hem – zijn ongelooflijke talent, zijn levendige geest en zijn inspirerende verhaal. Daar komt heel veel trots bij kijken. Het is

hartverwarmend om te zien dat een hele regio eensgezind achter Carlos staat, en dat zijn prestaties voor meer zichtbaarheid en erkenning van Murcia hebben gezorgd, niet alleen in Spanje, maar overal ter wereld.'

Alcaraz' stem, met zijn lokale tongval, is misschien nog wel een betere reclame voor Murcia dan welk beeld dan ook waarop we hem in het water zien plonzen. 'Carlitos' accent is behoorlijk Murcisch,' zegt Alfredo Sarria, een goede vriend van de familie Alcaraz, die Carlos al kent sinds hij drie jaar oud was. 'Laten we zeggen dat het Spaans dat gesproken wordt in de provincies die het verst van Madrid liggen, anders klinkt. Wanneer Carlitos praat, waarderen mensen het dat hij zijn afkomst niet probeert te verloochenen. Hij is trots op die afkomst. Carlitos klinkt [voor toeschouwers, televisiekijkers of zijn volgers op sociale media] benaderbaar omdat hij een taal gebruikt en een manier van spreken heeft die voor de fans die naar hem luisteren heel vertrouwd aandoet. Hij gedraagt zich niet zo formeel als andere spelers.'

In lijn met deze meer ontspannen aanpak, die typisch lijkt te zijn voor de mensen uit El Palmar en de omgeving van Murcia, wil Carlos liever niet Carlos genoemd worden. Dat klinkt zo serieus, zegt hij. Hij wordt al jaren Carlitos genoemd, waar hij de voorkeur aan geeft omdat het vriendelijker en persoonlijker is; en als hij in zichzelf praat, bijvoorbeeld tijdens wedstrijden, of als hij zichzelf staand voor de badkamerspiegel toespreekt, is hij Charlie. Hij is de wereldster, wereldwijd beroemd, die regelmatig met de verkleinvorm van zijn naam wordt aangesproken: Carlitos. Zo noemen de meeste mensen hem in El Palmar, waar

vrijwel iedereen elkaar kent, of in ieder geval van elkaars bestaan op de hoogte is en elkaar volgt op Instagram.

Je hoeft alleen maar naar de flats en de huizen te kijken om te zien dat El Palmar geen rijk dorp is, aldus de plaatselijke bewoners. 'Dit is geen rijke buurt en het is geen arme buurt. Het is doorsnee. Het zit in het midden,' zegt Laura Caballero, Alcaraz' docent Engels op de basisschool. 'Het is een bescheiden regio. Mensen werken.' Alcaraz' moeder werkte bijvoorbeeld bij de IKEA-vestiging in Murcia. Alcaraz komt niet uit een rijke familie. Maar hoewel het gezin in zijn jeugd weinig luxe kende en zijn jonge jaren niet zo comfortabel waren als die van Rafa Nadal op Mallorca, heeft Alcaraz gezegd dat ze ook niets tekort kwamen.

Ook nadat Alcaraz zijn eerste grandslamtitels had gewonnen, woonden ze een tijdje boven een kebabzaak. Dat is nu niet meer het geval. Ze zijn nog niet verhuisd – op het moment van schrijven zijn ze bezig een grote gezinswoning buiten het dorp te bouwen – maar de kebabzaak is verdwenen en vervangen door een sushirestaurant. Er zit ook een schoonheidssalon onder hun huis, evenals enkele andere subtiele aanwijzingen dat de jongste nummer één van de wereld bij de mannen en de best verdienende tennisser in dit straatje is opgegroeid en er met zijn ouders en broers nog steeds woont. Hoewel Carlos in El Palmar een klein driekamerappartement heeft, slaapt hij liever thuis bij de rest van het gezin, op een klein bed in een kleine, ogenschijnlijk met IKEA-meubilair gevulde kamer met zijn trofeeën en zijn sneakerverzameling (soms traint hij thuis, in de buitenruimte van het appartement). Maar als je niet goed oplet, kun je de tennisgerelateerde straatkunst gemakkelijk over het hoofd

zien: een kleine muurschildering van een racket bij de ingang van hun flatgebouw en nog een van een tennisbal op een baan. Het is afgezien van die muurschilderingen een sportieve straat, met een tennisbaan – waar Alcaraz na jaren afwezigheid in het voorjaar van 2024 weer eens een balletje sloeg met zijn vader om te voelen of zijn onderarmbleesure was genezen – een kleine openluchtsporthal, een kleine atletiekbaan en een ruimte die als basketbalveld en als klein voetbalveld dienstdoet. Aan het ene eind van de straat ligt een groot park en aan het andere staat een café, en vanaf daar is het maar een klein stukje lopen naar Alcaraz' oude basisschool.

Uit school ging Carlos meestal naar Real Sociedad Club de Campo Murcia, aldus een van zijn basisschoolleraren. De countryclub. Maar niet het soort countryclub dat je nu misschien voor je ziet, waar de superrijken zich laven aan hun vrijetijdsbestedingen. Het is geen countryclub met een dergelijk publiek en uitstraling. Het is gewoner.

Tennis zit in mijn bloed, zegt Carlos Alcaraz. Vreemd genoeg maken ook duiven deel uit van zijn achtergrondverhaal. Real Sociedad Club de Campo Murcia – waar hij zich de sport meester maakte en waar hij tegenwoordig nog altijd vaak traint – is niet altijd een countryclub geweest. Omdat het, gelegen aan de rand van El Palmar, vroeger een kleiduivenschietbaan was, wordt het soms nog steeds 'Tiro de Pichón' genoemd, letterlijk 'duivenslag'. De liefhebbers kunnen er tot op heden nog steeds schieten, al zijn er slechts een handvol leden die daar een vergunning voor hebben en de geweren enkel nog op zondag tevoorschijn ko-

men. Omdat de club een van de grootste ruiterfaciliteiten van de omgeving had, zag je tot een paar jaar geleden veel paarden,; maar die zijn allemaal verdwenen. Nu overheerst de tennissport en zijn er gravel- en hardcourtbanen en een enorme oefenmuur. De over meerdere etages verdeelde club heeft tal van andere faciliteiten, waaronder basketbal- en voetbalvelden, evenals een sportschool en een zwembad waar kinderen in de zomer na het tennis kunnen afkoelen.

‘Mijn tweede thuis,’ noemt Alcaraz de club, een plek die hij beschouwt als ‘het begin van alles’. Daar tenniste Carlos op driejarige leeftijd voor het eerst, met een racket dat groter was dan hijzelf en waarvoor hij noch de kracht noch handen had die groot genoeg waren om het fatsoenlijk vast te houden. Op de club leerde hij bovendien veel van zijn vrienden kennen met wie hij tot op heden nog steeds een hechte band heeft.

Er bestaat een veelzeggend familieverhaal over Carlos die de autosleutels van zijn vader enkele dagen verstopte, als reactie op het feit dat hij niet naar de club mocht, die getuigt van zijn grote liefde voor de tennissport. Het verhaal begon nadat Carlos iets ondeugends had gedaan – niets ernstigs, gewoon ‘een typische kindergap’, aldus Alfredo Sarria, die zo hecht is met Alcaraz’ vader dat hij hem als een broer beschouwt. Als straf besloot de vader van Alcaraz dat zijn zoon niet naar tennistraining mocht. Daarop pakte Carlos de autosleutels van zijn vader en verstopte ze in een vuilnisbak. ‘Carlitos vond het heel erg dat hij niet naar tennistraining mocht – [het verstoppen van de sleutels] was zijn wraak,’ zegt Sarria. Alcaraz’ vader heeft dagenlang naar de sleutels gezocht, totdat Carlos het uiteindelijk opbiechtte. ‘Uit het

verhaal over de sleutels blijkt duidelijk dat tennis voor Carlos altijd het belangrijkste is geweest,' zegt Sarria.

Alcaraz kon er geen genoeg van krijgen. Sommige kinderen worden door hun ouders gedwongen te tennissen. Hoewel Alcaraz in een tennisfamilie werd geboren, hoefde hij nooit overtuigd te worden om meer tijd op de baan of bij de oefenmuur door te brengen (de oefenpartner die altijd beschikbaar is en nooit mist). Het was eerder tegenovergesteld. Carlos huilde soms als hij van de countryclub weg moest. Als het op sommige avonden al negen uur was geweest en Alcaraz' vader, vermoeid na een lange werkdag, naar huis wilde, smeekte Carlos, die op dat moment nog steeds tegen de muur stond te slaan: 'Speel met mij, hier tegen de muur.' Zijn vader stemde toe nog twintig minuten te blijven, maar als die twintig minuten voorbij waren, ging er soms nog een halfuur voorbij waarin Carlos maar door bleef spelen, en dan was het echt genoeg. Zijn vader zei dan: 'We moeten nu echt ophouden; het eten is klaar en we moeten naar huis.' Carlos begon dan opnieuw te huilen, vertelde zijn vader aan *The New York Times*. Het was bijna onmogelijk om Carlos zonder gehuil of geklaag mee van de club te krijgen.

Naarmate Alcaraz' liefde voor tennis groeide, groeide ook zijn vaardigheid. De eerste keer dat Kiko Navarro hem zag spelen, was Alcaraz pas vier jaar oud en speelde hij tegen zijn vader. Kiko, die later Carlos' coach zou worden, verbaasde zich over de techniek van het kind. Rond die leeftijd werd het ook voor Alcaraz' vader duidelijk dat zijn zoon talent had. Carlos had een uitstekende coördinatie en pikte de technische details snel op zonder dat ze hem uitgelegd hoefden te worden – hij leerde door te kijken. Alcaraz'

vader beseftte, zo heeft hij gezegd, dat zijn zoon ‘iets bijzonders’ had en dat hij hem moest helpen die tenniskwaliteiten te ontwikkelen (we zullen later in dit boek ontdekken waar Carlos’ grote creativiteit vandaan komt). Vanaf zijn vijfde of zesde levensjaar draaide Carlos’ leven om tennis, in die zin dat hij zich daar elke dag op concentreerde – hij stond veel liever urenlang op de baan, of oefende tegen de muur, dan dat hij bijvoorbeeld naar de bioscoop ging of iets anders ondernam.

Als je nu de countryclub binnenstapt, loop je vrijwel zeker een Carlos Alcaraz tegen het lijf, of dat nu de zoon is, de vader (die dezelfde naam draagt) of een kartonnen beeltenis van de zoon. Soms zie je ze alle drie. Als je vanuit El Palmar de heuvel op rijdt of wandelt, is het eerste wat je ziet als je bij de club aankomt het gigantische eerbetoon aan Carlitos’ eindzege op de US Open en het bereiken van de eerste plek op de wereldranglijst. In het clubhuis staat bij de bar een kartonnen evenbeeld van Alcaraz – gemaakt door een van zijn sponsors. Buiten het tennisseizoen of tussen toernooien door kun je de speler zelf ook zomaar tegen het lijf lopen.

Die andere Carlos Alcaraz – senior – is directeur van een op de club gevestigde tennisacademie, die hij in 1993 oprichtte. Oorspronkelijk droeg die de naam Murcia Escuela de Tenis – de Murcia Tennis School – maar is inmiddels herdoopt tot de Carlos Alcaraz Academy, en is dus vernoemd naar zowel de vader als de zoon (Alcaraz’ vader heeft er lange tijd voor teruggedeinsd om zijn achternaam op die manier te gebruiken). De Carlos Alcaraz Academy organiseert tenniskampen over de hele wereld, waaronder in de Verenigde Staten, Mexico en Australië, waar kinderen

en volwassenen les krijgen volgens dezelfde methoden die Carlos hebben geholpen de mondiale nummer één te worden en om ‘met een glimlach van het spel te genieten.’ Het is haast een familiebedrijf: Carlos’ oudere broer Álvaro is een van de coaches, een van zijn jongere broers, Jaime, traint er, en ook Carlos zelf is, mits de tijd het toelaat, er steeds meer bij betrokken. Maar omdat zijn vader vaak met Carlos meereist op tour, delegeert hij veel aan de rest van het team, onder wie Sarria, de technisch en algemeen directeur van de academie, die wordt beschouwd als de rechterhand van de vader (wat wordt geïllustreerd door een foto uit 2022 waarop Carlos de US Open-trofee vasthoudt, geflankeerd door zijn vader aan de ene kant en Sarria aan de andere).

Als de vader niet met Carlos mee op tour is, is hij op de club, waar hij door een van de leden wordt omschreven als ‘heel erg rustig.’ Iedereen zegt hetzelfde: de familie Alcaraz heeft niets opzichtigs of protserigs. ‘Het zijn gewone leden net als iedereen op de club. Het zijn heel gewone mensen en dat is zo mooi aan hen,’ zegt het lid. ‘Ze lopen hier niet rond met een houding van: “Kijk ons eens, wij hebben een grandslamwinnaar in de familie.” Totaal niet. Het zijn lieve mensen. Ze zijn prettig in de omgang. Ik kan niets nadeligs over hen zeggen.’

Lees verder in *Carlos Alcaraz, de biografie*.

Eerste druk maart 2026

Oorspronkelijke titel *Being Carlos Alcaraz*

Oorspronkelijke uitgever Cassell, an imprint of Octopus Publishing Group Ltd

Copyright © Mark Hodgkinson 2025

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Erik de Vries

Omslagontwerp Bij Barbara

Omslagbeeld Alexander Scheuber © Getty Images

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

ISBN 978 90 261 8332 4

ISBN e-book 978 90 261 8333 1

ISBN luisterboek 978 90 261 8334 8

NUR 491

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.